

anser for nødvendigt, er meget væsentlig svækket. Det forekommer mig, at Regjeringen er gaaet ind paa Afgjørelser, der ere saaa bestemte imod, hvad der var Regjeringens Grundsatninger og Hensigt, da den indbragte Forslaget, at det kun er meget sparsomt, at disse Grundsatninger og Hensigter ere godkjendte eller opnaaede. Sa, en enkelt Minister har jo faaet det Meste af, hvad han har forlangt, men fra flere Punkter er der en meget principiel Forskjellighed og en meget stor Afvigelse mellem det, der er bevilget, og det, som Regjeringen har anset for uomgængelig nødvendigt. I saadanne Tilfælde, hvor altsaa Regjeringens Myndighed er stuet til Side, hvor der kun er een Villie, der for Dieblittet synes at gjøre sig gjældende, forekommer det mig at være Landsthingets Sag ogsaa at søge at gjøre sin Villie gjældende, ogsaa selvstændigt at undersøge, hvad der er det Nødvendige for de Statsmedlem, der naturligt varetages af Regjeringen, men som ikke skulle sættes til Side, fordi Regjeringen i et givet Dieblit paa Grund af de politiske Forhold eller sin Stilling til det andet Thing er i Stand til at fyldestgjøre sin Pligt i det Omfang, hvori det paahviler den. Den ærede Finantsminister har sagt, at han stillede sig neutralt med Hensyn til Afgjørelsen af Lønningsspørgsmaalet og, saavidt jeg mindes, ogsaa andre Spørgsmaal. Sa, den Stilling kan jeg meget godt forstaa kan være i et Dieblit nødvendig, i Særdeleshed naar denne Neutralitet forstaaes saaledes, at Ministeren vil være Mægler mellem de 2 Thing for at søge at forene dem om det, som den høitagtede Minister anser for rigtig, nyttigt og nødvendigt. — Men jeg maa tillade mig at sige, at det forekommer mig, at her indtager den høitærede Minister en væbnet Neutralitet. — Med den høie Ansæelse, som hans Stilling som Medlem af dette Thing har forskaffet ham, og den Indflydelse, han her i mange Aar har haft paa dette Thing, vil den høitærede Minister jo nu søge at benaage dette til at undlade at trænge ind paa det af ham eller i alt Fald med hans Minde til det andet Thing afstaaede Territorium. Derved kommer en ganske anden Stilling frem, dersom den ærede Minister faar væbnet mod dette Thing for at forhindre dette Thing fra at opnaa de Bevillinger, som Ministerne tidligere i det andet Thing have forlangt, og som de have anset for høist vigtige og nødvendige, ser jeg ikke rettere, end at hvor haardt det end kan være for os her i Thinget, vil det dog blive nødvendigt for os at stille os i Opposition til Finantsministeren og sige: Nei, saa vidt ville vi dog ikke følge med. Man har sagt, at vi ogsaa dette Aar kunde være saare taalmodige for ikke at fremfalde nogen Konflikt med det andet Thing. Jeg tilstaaar, at jeg holder ikke meget af at have Konflikter, men man kan komme meget uskyldig til disse, og det er bedst at se paa Anledningen til Konflikten; denne kan jo

være uundgaaelig. — Dersom vi nu stillede Endringer til Finantsloven, er det da os, der fremfalde Konflikt? eller er Nødvendigheden af denne da ikke meget mere givet af det andet Thing, der paa en saa libet hensynsfuld Maade har behandlet for Exempel det Lønningsforlag, som var kommen fra Regjeringen, og ogsaa andre Bevillinger, Regjeringen havde forlangt og som i en væsentlig Grad kunne ventes at finde Støtte i dette Things Ansæelser? Men hvem der saa end giver Anledning til Konflikten, tror jeg ikke, at man behøver at frygte den. Det er jo ingen Kamp med Sværdet mellem de 2 Thing, men det er et gjensidigt Forsøg paa en Overenskomst, et Forlig mellem de 2 Thing for, at disse med fornøjet og maasse fælles Overveelse kunne naae det Nette og det for Fædrelandets Bedste i dettes Anliggender. — Jeg kan ikke se, at det, naar Landsthinget med stor Moderation vil gjøre sin forfatningsmæssige Indflydelse paa Finantslovsforlaget gjældende, skulde kunne fremfalde nogen farlig Konflikt. Det er jo dog vist, at enhver Iær af dette og det andet Things Medlemmer ere baade forfatningstro og fædrelandshjertlige Mænd. Skulde da vor Forfatning ikke være stærk nok, til at vi kunne kæmpe paa Forfatningens Grundlag om at opnaa de vigtige og gode Resultater, uden at Forfatningen derved krænges? Det har jeg ikke den allermindste Frygt for, men i alt Fald forekommer det mig, at det er dog langt bedre at komme til at kæmpe om, hvad den One anser for rigtig, den Anden for urigtig, end at den One strax falder om og dør af Skrak ved Tanten om de Følger, det mulig kunde have, dersom han vilde sætte sin Mening igennem. Det Standpunkt kan jeg ikke gaa ind paa. Jeg vilde, før de høitærede Ministerne havde talt, have sagt, at Landsthinget uden at spørge Regjeringen om, hvad Regjeringen vil skulde give sin Villie tilkjende, men nu, da jeg ved, hvad Regjeringen vil med Hensyn til Finantslovsforlaget, vil jeg sige, at som Sagen foreligger, forekommer det mig i høj Grad visteligt, at Landsthinget tager under selvstændig Prøvelse, hvorvidt den Afgjørelse, der med Hensyn til de omtvistede Punkter har fundet Sted i det andet Thing, stemmer med, hvad Landsthinget anser for rigtig. Det forekommer mig, at hvis vi gaa ind paa, om jeg saa maa sige, uden Videre at godkjende den Vaabenstilstandsstilstand, som nu er indtraadt, har Landsthinget for lang Tid skrænket sin Indflydelse paa Finantslovsforlagets Afgjørelse. Jeg tror ikke, at dette er klogt. Vi have jo Erfaringen fra ifjor. Da var Situationen omtrent den selv samme, thi vel var det da i Begyndelsen af Mai, i Stedet for at vi nu ere over Midten af Marts, samt at vi da havde en midlertidig Finantslov færdig, men ogsaa da var det med en stor Hastighed, vi maatte expedere Finantslovsforlaget igennem dette Thing uden Endringer. Da blev